

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/448/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209947
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312209947.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/203/2012-90 zo dňa 14.5.2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd (v celom rozsahu) zamietol návrh navrhovateľa. Vychádzal z toho, že k prieťahom (a tým ani k nesprávnemu úradnému postupu) v dotknutom exekučnom konaní (sp. zn. Okresného súdu Čadca 16Er/194/2010) nedošlo. Hoci poverenie nebolo vydané v 15-dňovej lehote, omeškanie bolo minimálne. Okresný súd mal za to, že je možné na prejednávany prípad aplikovať novelu Exekučného poriadku účinnú od 1.6.2010, podľa ktorej na vydanie poverenia neplatí uvedená lehota, ak exekučným titulom - ako v posudzovanom prípade - je rozhodcovský rozsudok. Zároveň konštatoval, že konajúci súd nemá právo konštatovať prieťahy v konaní (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Taktiež v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR nie každý prieťah možno vyhodnotiť ako zbytočný prieťah v konaní a nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Okresný súd uzavrel, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik škody. Touto nemôžu byť vyčíslované reálné náklady, ktoré vynakladá na celkovú podnikateľskú činnosť. Rovnako navrhovateľ nekonkretizoval, prečo (prípadné) samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Okresný súd v tejto súvislosti uviedol, že navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom, resp. s predpismi na ochranu spotrebiteľa poskytoval úvery neplatičom; nadväzne takémuto konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. Napokon, za naplnený nemal ani tretí z kumulatívnych predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu, a to príčinnú súvislosť medzi tvrdým porušením právnej povinnosti (nesprávnym úradným postupom) a škodou, ktorá ním mala vzniknúť.

Samostatným výrokom okresný súd zamietol návrh na prerušenie konania do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa pre porušenie práva na zákonného sudcu a nestranný súd. Prioritne zdôraznil, že dňa 9.4.2013 prevzal navrhovateľ uznesenie Krajského súdu v Žiline, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania súdnej veci. Následne dospel k záveru, že nebol daný dôvod pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a taktiež neprebíha konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre súdenú vec. Rovnako nebol dôvod

ani odročiť nariadené pojednávanie, pričom tento procesný návrh navrhovateľ uplatnil až dňa 13.5.2013 (pojednávanie bolo vytýčené na 14.5.2013 a predvolanie prevzal už dňa 9.4.2013). Zároveň okresný súd oznámil podľa § 119 O.s.p. navrhovateľovi nevyhovenie jeho návrhu na odročenie pojednávania. O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že v spore úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko tieto si v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku (osobitne aj voči výroku/uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania) v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na opätovné prejednanie. Namietal, že okresný súd nesprávne na pojednávaní prejednal vec v jeho neprítomnosti, nakoľko predložil riadne zdôvodnenú žiadosť o zrušenie pojednávania. Pokiaľ súd ignoroval predmetnú žiadosť, odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. V tejto spojitosti nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam a prednesom odporcu, k vykonaným dôkazom a ani sám nemohol navrhnúť dôkazy na podporu jeho tvrdení, preto došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti. Upozornil, že nebolo vykonané dokazovanie a osobitne nebol vykonaný „esenciálny dôkaz“ - oboznámenie s exekučným spisom.

Navrhovateľ (opakovane) tvrdil, že konajúceho sudcu bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Dotknuté rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v obdobných veciach a tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva.

Odvolateľ nesúhlasil s aplikáciou „novej“ právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá sa na prejednávaný prípad vzhľadom na okamih vzniku škody nevzťahuje. Taktiež neakceptoval výklad § 44 ods. 2 EP v tom smere, že lehota 15 dní platí len v prípade vydania poverenia na vykonanie exekúcie; nie však už pri zamietajúcom uznesení. V otázke nesprávneho úradného postupu uviedol, že bolo potrebné sa zaoberať nielen zbytočnými prietiahmi, ale aj nerozhodnutím v zákonnej lehote a neodôvodnenou nečinnosťou.

V súvislosti so zamietnutím návrhu na prerušenie konania odvolateľ namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil so záverom, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami, nakoľko k elektronickému podaniu pripojil prílohu obsahujúcu dotknutú ústavnú sťažnosť. S poukazom na závery Krajského súdu v Trnave (podporne Krajských súdov v Nitre a v Prešove) o vylúčení všetkých sudcov okresného súdu, ktorého nesprávny postup sa vo veci samej namieta, zdôraznil koncepciu a význam práva na nestranný súd. Okolnosť, že nadriadený súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a tiež objektívne v očiach verejnosti nemožno takéhoto sudcu považovať za nestranného. Následne (tvrdený) postup, kedy o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, označil za ústavne neakceptovateľný.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Svojim postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť. V tejto súvislosti sú potom ďalšie jeho námietky dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Termín pojednávania v súdnej veci (na deň 14.5.2013) prvostupňový súd určil 18.3.2013 a právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo predvolanie doručené dňa 9.4.2013. Až 10.5.2013 (v piatok o 18.18, t.j. po úradných hodinách), reálne teda v pondelok 13.5.2013 - iba necelý jeden pracovný deň pred pojednávaním - bol konajúceму súdu doručený elektronickým podaním návrh navrhovateľa „na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a

sudcu“. Okresný súd pritom už dňa 6.5.2013 (tiež) elektronicky oznámil navrhovateľovi, že nebudú akceptované (šablónovité) žiadosti o odročenie pojednávania z daného dôvodu.

Zároveň správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý. Ustanovenie § 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p. umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň tým nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Hoci postup okresného súdu nebol úplne dôsledný a neakceptovanie návrhu na odročenie pojednávania (§ 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) bolo navrhovateľovi oznámené skôr, než predmetné podanie navrhovateľ elektronicky učinil, nejedná sa o vadu dosahujúcu intenzitu potrebnú pre konštatovanie relevantného porušenia práva účastníka konania. Naopak, táto okolnosť len dokresľuje identický postup navrhovateľa (minimálne vykazujúci znaky účelovosti) v enormnom počte prípadov bez ohľadu na konkrétnosti tej-ktorej súdnej veci. Obdobne nie je vadou spôsobujúcou vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia nedoručenie vyjadrenia protistrany navrhovateľovi. Jednak odporca toto vyjadrenie učinil až po nariadení termínu pojednávania okresným súdom a vzhľadom na časové súvislosti bolo primerané, ak konajúci súd ponechal jeho oboznámenie na pojednávanie, a jednak nemeniaci sa protiargumentácia odporcu je navrhovateľovi chronicky známa z tisícok identických sporov.

Neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa o nevykonaní dokazovania (vôbec), či osobitne o nevykonaní dokazovania exekučným spisom (sp. zn. Okresného súdu Čadca 16Er/194/2010). Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané (aj) oboznámením podstatného obsahu dotknutého exekučného spisu; ktorý dôkaz výslovne požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Okresný súd náležite zdôraznil, že podmienkou zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci je kumulatívne naplnenie všetkých zákonom vymedzených predpokladov. Zároveň zodpovedajúco judikature Ústavného súdu SR (ako orgánu prioritne posudzujúceho otázku prieťahov v konaní pred všeobecnými súdmi) konštatoval, že nie každé nedodržanie zákonnej lehoty predstavuje automaticky neopodstatnený prieťah v konaní (napr. I.ÚS16/02).

Z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 16Er/194/2010, ktorého ako „esenciálneho dôkazu“ sa dovoľáva i navrhovateľ, je zrejmé, že postup exekučného súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie nebol zaťažovaný zbytočnými prieťahmi. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci, v ktorých konaniach nielen v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy, ale predovšetkým v zmysle komunitárneho práva a súvisiaceho pozitívneho záväzku Slovenskej republiky je nevyhnutné vykonať prísnejšie a komplexnejšie posúdenie splnenia predpokladov pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. S uvedeným je spojená nutnosť dopĺňujúcich šetrení, čo exekučný súd v dotknutom prípade i realizoval. Neobstojí pritom tvrdenie navrhovateľa, že k vydaniu poverenia došlo až po viac ako 11 mesiacoch. Žiadosť bola okresnému súdu doručená súdnym exekútorom (až) 10.5.2010, pričom exekučný súd musel urgovať oprávneného/navrhovateľa (prostredníctvom jeho vtedajšieho právneho zástupcu), na predloženie potrebných listín/písomností. Po ich predložení mu bezprostredný prieskum podmienok pre vydanie poverenia trval cca 2 mesiace (poverenie bolo vydané 16.12.2010).

V danej súvislosti je nutné poukázať na závery Ústavného súdu SR, ktorý neakceptuje možnosť liberácie štátu z dôvodu nadmerného množstva vecí, resp. zaťaženia súdov, pričom tieto (závery) majú svoj základ v „štandardnej“ situácii. Ako ústavný súd sám konštatoval (bližšie napr. II.ÚS 245/2013) táto doktrína platí i naďalej v prípadoch relevantne odlišných od (hromadných) vecí navrhovateľa. Vo vzťahu k navrhovateľovi sa však (doktrína) modifikuje a je preto možné z ústavného hľadiska akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania konaní, ktorých veľké množstvo zvyšuje faktickú zložitú vecí/vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania samotného navrhovateľa. Taktiež za významné ústavný súd označil, že v dotknutých prípadoch hromadných podaní (v širšom význame slova) sa nejedná osobno-statusový spor, pracovný spor či inak existenčnú vec pre navrhovateľa, ako i skutočnosť, že povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi navrhovateľa sa nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou poskytnúť súdnu ochranu v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa v identickom čase tiež domáhajú súdnej ochrany.

V nemalej miere tendenčne vyznieva vyjadrenie odvolateľa, že je nutné samostatne sa vysporiadať nielen s tým, či v prípade postupu exekučného súdu nešlo o zbytočné prieťahy, ale tiež s tým, či sa nejedná o nerozhodnutie v zákonnej lehote alebo o neodôvodnenú nečinnosť. Z vyššie vymedzených všeobecných východísk i konkrétností súdnej veci je zrejmé, že konajúce súdy vyhodnocovali namietaný postup exekučného súdu komplexne, teda zahŕňajúc všetky dotknuté pojmy. Navyše, pojmy nerozhodnutie v zákonnej lehote, či neodôvodnená nečinnosť sú z obsahového hľadiska súčasťou všeobecnejšieho pojmu prieťahy v konaní.

Naopak, v rámci vecnej časti odvolania navrhovateľ (vôbec) nereagoval na zásadné východiská a závery okresného súdu, vrátane zdôraznenia náročnosti rozhodovania v spotrebiteľských veciach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Keďže poverenie bolo v dotknutej exekučnej veci vydané, je bezpredmetnou i odvolateľova polemika o platnosti 15-dňovej lehoty aj na prípady zamietnutia vydania poverenia.

Rovnako sa okresný súd v dostatočnom rozsahu zaoberal právno-teoretickým vymedzením inštitútu prerušenia konania a jeho pojmových znakov, nadväzne s ohľadom na konkrétne okolnosti súdneho prípadu predložil jasné a zrozumiteľné argumenty, prečo nevidí priestor pre prerušenie konania. Účinne sa taktiež vypořiadal s argumentáciou navrhovateľa a uviedol viaceré dôvody, ktoré súhrnne viedli k zamietnutiu jeho procesného návrhu.

Krajský súd zdôrazňuje, že odlišné (subjektívne) hodnotenie vlastných argumentov navrhovateľom, resp. jeho neakceptovanie záverov okresného súdu nezakladá nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a nie je ani porušením práva na súdnu ochranu. Súčasťou tohto základného práva totiž nie je právo na procesný úspech. Inými slovami, nie je porušením práva na spravodlivý proces, ak súd nevyhoví procesnému alebo meritórnemu návrhu účastníka, či neodôvodní rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa. Na základe uvedeného je potrebné odmietnuť námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti.

Čiastkové závery prvostupňového rozhodnutia ohľadne otázok nevyhlúčenia zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania súdnej veci zodpovedajú doterajšiemu priebehu konania a stavu veci. Zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlúčení. Odvolateľ tak v návrhu na prerušenie konania, ako ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/dalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu.

Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013, či 4Cdo 228/2013 z 28.4.2014) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Navyše, navrhovateľom spomínané rozhodnutia iných krajských súdov (bez ohľadu na to, že sa jednalo o minoritný prístup) nie sú pre súdy konajúce v prejednávanom prípade záväzné (§ 135, resp. 226 O.s.p.)

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli v rozhodujúcej časti neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny.

Dôvodnou bola síce odvolateľova námietka o neprimeranej aplikácii aktuálneho znenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., táto nepresnosť však nemala vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Osobitne, na zásadné konštatovanie, že nedošlo v predmetnom exekučnom konaní k zbytočným prieťahom, t.j. k nesprávnemu úradnému postupu.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.